

LA EVANGELIO LAŬ PETRO

el la helena tradukis
GERRIT BERVELING

La Evangelio laŭ Petro

Elhelenigis
Gerrit Berveling

Origine eldonita kiel numero 1 en la serio Voĉoj Kristanaj (Vlaardingen, 1986).

NOTO:

Ĉar la Evangelio laŭ Petro ne estas kanona teksto, ekzistas sufiĉe da malsamecoj inter la greka originalo kiun ni uzis por ĉi tiu elektrona eldono kaj la tekston sur kiu Gerrit Berveling bazigis sian tradukon.

Τὸ κατὰ Πέτρον Εὐαγγέλιον

I.1. ...τῶν δὲ ἰουδαίων οὐδεὶς ἐνίψατο τὰς χεῖρας, οὐδὲ Ἡρώδης οὐδέ τις τῶν κριτῶν αὐτοῦ. καὶ μὴ βουλευθέντων νίψασθαι ἀνέστη Πειλᾶτος, **2.** καὶ τότε κελεύει Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς παραλημφθῆναι τὸν Κύριον, εἰπὼν αὐτοῖς ὅτι, ὅσα ἐκέλευσα ὑμῖν ποιῆσαι αὐτῷ, ποιήσατε.

II.3. εἰστήκει δὲ ἐκεῖ Ἰωσήφ ὁ φίλος Πειλάτου καὶ τοῦ Κυρίου, καὶ εἰδὼς ὅτι σταυρίσκειν αὐτὸν μέλλουσιν ἦλθεν πρὸς τὸν Πειλᾶτον καὶ ἤτησε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου πρὸς ταφὴν. **4.** καὶ ὁ Πειλᾶτος πέμψας πρὸς Ἡρώδην ἤτησεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. **5.** καὶ ὁ Ἡρώδης ἔφη, ἀδελφὲ Πειλᾶτε, εἰ καὶ μὴ τις αὐτὸν ἠτήκει, ἡμεῖς αὐτὸν ἐθάπτομεν, ἐπεὶ καὶ σάββατον ἐπιφώσκει. γέγραπται γὰρ ἐν τῷ νόμῳ ἥλιον μὴ δῦναι ἐπὶ πεφονευμένῳ. καὶ παρέδωκεν αὐτὸν τῷ λαῷ πρὸ μιᾶς τῶν ἀζύμων, τῆς ἑορτῆς αὐτῶν.

La Evangelio laŭ Petro

Traduko¹

I.1. [.....kaj Pilato lavis siajn manojn.] Neniu el la Judoj lavis siajn manojn, — nek Herodo, nek unu el liaj juĝistoj; kaj kiam neniu el ili deziris lavi sin, Pilato ekstaris. **2.** Kaj tiam reĝo Herodo ordonis, ke oni arestu la Sinjoron, dirante al ili: “Plenumu, kion mi ordonis al vi, ke vi faru rilate lin.”

II.3. Renkontiĝis tie Jozefo, la amiko de Pilato kaj de la Sinjoro. Kaj, sciante, ke oni krucumos lin, tiu iris al Pilato, kaj petis de li la korpon de la Sinjoro por enterigo. **4.** Kaj Pilato sendis iun al Herodo por peti la korpon. **5.** Kaj Herodo diris: “Ho frato Pilato, ankaŭ se neniu demandus ĝin, ni enterigus lin, ĉar eklumas la sabato; — ĉar en la Leĝo² estas skribite: ‘La suno ne subiru super mortigito.’”

Kaj oni transdonis lin al la popolo, la tagon antaŭ la macoj — ilia festotago.

1 La Evangelio laŭ Petro estas *unu elinter multaj apokrifaj Evangelioj*. Ne estas absolute certe, ĉu aŭ ĉu ne ĝi apartenis al pli malpli hereza eklezio. Eble oni ĝin verkis nur ĉar oni deziris mir-rakonti pri Jesuo. Kune kun “La morto de Jesuo kaj kio poste?” (originala eseo de Gerrit Berveling), ĝi aperis la 25an de junio 1980 kiel “Voĉoj Kristanaj” — kajero unua.

2 Readm. 21:23.

III.6. οἱ δὲ λαβόντες τὸν Κύριον ὥθουν αὐτὸν τρέχοντες καὶ ἔλεγον, σύρωμεν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐσχηκότες. **7.** καὶ πορφύραν αὐτὸν περιέβαλον καὶ ἐκάθισαν αὐτὸν ἐπὶ καθέδραν κρίσεως λέγοντες, δικαίως κρινε, βασιλεῦ τοῦ Ἰσραήλ. **8.** καὶ τις αὐτῶν ἐνεγκὼν στέφανον ἀκάνθινον ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κυρίου, **9.** καὶ ἕτεροι ἐστῶτες ἐνέπτυσον αὐτοῦ ταῖς ὄψεσι, καὶ ἄλλοι τὰς σιαγόνας αὐτοῦ ἐρράπισαν, ἕτεροι καλάμῳ ἐνυσσον αὐτὸν καὶ τινες αὐτὸν ἐμάστιζον λέγοντες, ταύτη τῇ τιμῇ τιμήσωμεν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

IV.10. καὶ ἤνεγκον δύο κακούργους καὶ ἐσταύρωσαν ἀνὰ μέσον αὐτῶν τὸν Κύριον. αὐτὸς δὲ ἐσιῶπα ὡς μηδένα πόνον ἔχων. **11.** καὶ ὅτε ὤρθωσαν τὸν σταυρὸν ἐπέγραψαν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. **12.** καὶ τεθεικότες τὰ ἐνδύματα ἔμπροσθεν αὐτοῦ διεμερίσαντο, καὶ λαχνὸν ἔβαλον ἐπ' αὐτοῖς. **13.** εἷς δὲ τις τῶν κακούργων ἐκείνων ὠνειδίσειεν αὐτοὺς λέγων, ἡμεῖς διὰ τὰ κακὰ ἃ ἐποιήσαμεν οὕτω πεπόνθαμεν, οὗτος δὲ σωτὴρ γενόμενος τῶν ἀνθρώπων τί ἠδίκησεν ὑμᾶς; **14.** καὶ ἀγανακτήσαντες ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσαν ἵνα μὴ σκελοκοπηθῆ, ὅπως βασανιζόμενος ἀποθάνοι.

V.15. ἦν δὲ μεσημβρία, καὶ σκότος κατέσχε πᾶσαν τὴν Ἰουδαίαν. καὶ ἐθορυβοῦντο, καὶ ἠγωνίων μήποτε ὁ ἥλιος ἔδω ἐπειδὴ ἔτι ἔζη, γέγραπται αὐτοῖς ἥλιον μὴ δύναι ἐπὶ πεφονευμένῳ. **16.** καὶ τις αὐτῶν εἶπεν, ποτίσατε αὐτὸν χολὴν μετὰ ὄξους. καὶ κερᾶσαντες ἐπότισαν. **17.** καὶ ἐπλήρωσαν πάντα, καὶ ἐτελείωσαν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὰ ἁμαρτήματα. **18.** περιήρχοντο δὲ πολλοὶ μετὰ λύχνων νομίζοντες ὅτι νύξ ἐστιν ἐπέσαντο. **19.** καὶ ὁ Κύριος ἀνεβόησε λέγων, ἡ δύναμίς μου, ἡ δύναμις, κατέλειψάς με, καὶ εἰπὼν ἀνελήφθη. **20.** καὶ αὐτῆς ὥρας διερράγη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς δύο.

VI.21. καὶ τότε ἀπέσπασαν τοὺς ἥλους ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Κυρίου καὶ ἔθηκαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ ἡ γῆ πᾶσα ἐσειέσθη καὶ φόβος μέγας ἐγένετο. **22.** τότε ἥλιος ἔλαμψε καὶ εὐρέθη ὥρα ἐνάτη. **23.** ἐχάρησαν δὲ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ δεδώκασιν τῷ Ἰωσήφ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἵνα αὐτὸ θάψῃ, ἐπειδὴ θεασάμενος ἦν ὅσα ἀγαθὰ ἐποίησεν. **24.** λαβὼν δὲ τὸν Κύριον ἔλουσε καὶ εἶλησε σινδόνι καὶ εἰσήγαγεν εἰς ἴδιον τάφον καλούμενον κῆπον Ἰωσήφ.

VII.25. τότε οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἱερεῖς, γνόντες οἷον κακὸν ἑαυτοῖς ἐποίησαν ἤρξαντο κόπτεσθαι καὶ λέγειν, οὐαὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἠγγίσειεν ἡ κρίσις καὶ τὸ τέλος Ἱερουσαλήμ. **26.** ἐγὼ δὲ μετὰ τῶν ἐταίρων μου ἐλυπούμην, καὶ τετρωμένοι κατὰ διάνοιαν ἐκρυβόμεθα. ἐζητούμεθα γὰρ ὑπ' αὐτῶν ὡς κακούργοι καὶ ὡς τὸν ναὸν θέλοντες ἐμπροῆσαι. **27.** ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν ἐνηστεύομεν, καὶ ἐκαθεζόμεθα πενθοῦντες καὶ κλαίοντες νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἕως τοῦ σαββάτου.

III.6. Kaj ili prenis la Sinjoron kaj, pugnopusante lin, ili forrapidis kaj diris: “Ni fortrenas la filon de Dio, ĉar ni havas lin en nia potenco.” **7.** Kaj ili vestis lin per purpuraĵo kaj sidigis lin sur seĝon de juĝisto, dirante: “Juĝu vi juste, ho vi reĝo de Israel.” **8.** Kaj unu el ili alportis kronon el dornoj kaj metis tiun sur la kapon de la Sinjoro. **9.** Kaj kelkaj ĉirkaŭstarantoj lin sputis en la vizaĝon, kaj kelkaj lin vangofrapis, aliaj lin batis per kano, kaj kelkaj lin skurĝis, dirante: “Jen la honoro — por honori la filon de Dio”.

IV.10. Kaj ili prenis du krimulojn, kaj meze de tiuj ili krucumis la Sinjoron. Li mem silentis, kvazaŭ ne sentante doloron. **11.** Kaj stariginte la krucon, oni surskribis: “Tiu ĉi estas la reĝo de Israel”. **12.** Kaj metinte liajn vestaĵojn antaŭ lin, ili disdividis tiujn, kaj lotis pri ili. **13.** Unu de la krimuloj insultis lin, dirante: “Ni suferas ĉi tiun malbonon pro niaj kulpoj; sed li estas la savanto de la homoj: kion do krimis li?” **14.** Kaj, koleraĵe je li, ili ordonis, ke liajn ostojn oni ne rompu, por ke li mortu sub suferegoj.

V.15. Estis tagmeze. Kaj ombro ekprenis la tutan Judujon. Kaj oni agitiĝis, kaj timegis, ĉar malaperis la suno, dum li ankoraŭ vivis; ĉar estas skribite “ke la suno ne subiru super mortigito”. **16.** Kaj unu el ili diris: “Trinkigu lin per galo kun acidaĵoj”, kaj ili ĝin miksis kaj trinkigis lin. **17.** Kaj ĉio plenumiĝis, kaj ili kompletigis siajn pekojn super lia kapo. **18.** Kaj ĉirkaŭvadis multaj homoj kun torĉoj, kredante, ke jam estas nokto, kaj ili stumblis. **19.** Kaj la Sinjoro ekkriis: “Mia forto, mia forto! Vi min forlasis!” Tion ĉi dirinte, li estis forprenita. **20.** Kaj je la sama momento la kurteno de la templo de Jerusalemo ŝiriĝis en du partojn.

VI.21. Kaj tiam ili fortiris la najlojn el la manoj de la Sinjoro kaj kuŝigis lin sur la grundon. Kaj tremis la tuta tero — kaj timo granda estiĝis. **22.** Tiam eklumis la suno, kaj montriĝis, ke nur estas la naŭa.³ **23.** Gajiĝis la Judoj, kaj ili donis la korpon al Jozefo por enterigi ĝin, ĉar li estis atestanto pri ĉio bona, kion li estis plenuminta. **24.** Preninte la Sinjoron, li lavis lin, kaj volvis en tolaĵon kaj metis en sian propran tombon, kies nomo estas “ĝardeno de Jozefo”.

VII.25. Kaj tiam la Judoj kaj la pliaĝuloj kaj la pastroj konsciigis, kioman malbonon ili faris al si mem, kaj ili ekbatis sin kaj diris: “Ve al niaj pekoj! Venis la juĝo kaj la fino de Jerusalemo!” **26.** Kaj mi⁴ malĝojis ĉe miaj amikoj, kaj — trafite funde en nia koro — ni nin kaŝis. Ni ja estis serĉataj de ili kiel krimuloj, aŭ kiel homoj intencantaj forbruligi la templon. **27.** Pro ĉio ĉi, ni fastis kaj ni sidis malĝojante kaj plorante, nokton kaj tagon ĝis la sabato.

3 t.e. ± 15.00 posttagmeze.

4 t.e. Petro.

VIII.28. συναχθέντες δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι καὶ πρεσβύτεροι πρὸς ἀλλήλους, ἀκούσαντες ὅτι ὁ λαὸς ἅπας γογγύζει καὶ κόπτεται τὰ στήθη λέγοντες ὅτι εἰ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ταῦτα τὰ μέγιστα σημεῖα γέγονεν, ἴδετε ὅτι πόσον δίκαιός ἐστιν, **29.** ἐφοβήθησαν οἱ πρεσβύτεροι καὶ ἦλθον πρὸς Πειλᾶτον δεόμενοι αὐτοῦ καὶ λέγοντες, **30.** παράδος ἡμῖν στρατιώτας ἵνα φυλάξωμεν τὸ μνήμα αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ κλέψωσιν αὐτὸν καὶ ὑπολάβῃ ὁ λαὸς ὅτι ἐκ νεκρῶν ἀνέστη, καὶ ποιήσωσιν ἡμῖν κακά. **31.** ὁ δὲ Πειλᾶτος παραδέδωκεν αὐτοῖς Πετρῶνιον τὸν κεντυρίωνα μετὰ στρατιωτῶν φυλάσσειν τὸν τάφον. καὶ σὺν αὐτοῖς ἦλθον πρεσβύτεροι καὶ γραμματεῖς ἐπὶ τὸ μνήμα, **32.** καὶ κυλίσαντες λίθον μέγαν μετὰ τοῦ κεντυρίωνος καὶ τῶν στρατιωτῶν ὁμοῦ πάντες οἱ ὄντες ἐκεῖ ἔθηκαν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ μνήματος, **33.** καὶ ἐπέχρισαν ἑπτὰ σφραγίδας, καὶ σκηνὴν ἐκεῖ πήξαντες ἐφύλαξαν.

IX.34. πρωΐας δὲ ἐπιφώσκοντος τοῦ σαββάτου ἦλθεν ὄχλος ἀπὸ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς περιχώρου ἵνα ἴδωσι τὸ μνημεῖον ἐσφραγισμένον. **35.** τῇ δὲ νυκτὶ ἢ ἐπέφωσκεν ἡ κυριακὴ, φυλασσόντων τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ δύο δύο κατὰ φρουράν, μεγάλη φωνὴ ἐγένετο ἐν τῷ οὐρανῷ, **36.** καὶ εἶδον ἀνοιχθέντας τοὺς οὐρανοὺς καὶ δύο ἄνδρας κατελθόντας ἐκεῖθε πολὺ φέγγος ἔχοντας καὶ ἐγγίσαντας τῷ τάφῳ. **37.** ὁ δὲ λίθος ἐκεῖνος ὁ βεβλημένος ἐπὶ τῆς θύρας ἀφ' ἑαυτοῦ κυλισθεὶς ἐπεχώρησε παρὰ μέρος, καὶ ὁ τάφος ἠνοίγη καὶ ἀμφότεροι οἱ νεανίσκοι εἰσῆλθον.

X.38. ἰδόντες οὖν οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι ἐξύπνισαν τὸν κεντυρίωνα καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, παρῆσαν γὰρ καὶ αὐτοὶ φυλάσσοντες, **39.** καὶ ἐξηγουμένων αὐτῶν ἃ εἶδον πάλιν ὀρώσιν ἐξελθόντας ἀπὸ τοῦ τάφου τρεῖς ἄνδρας, καὶ τοὺς δύο τὸν ἕνα ὑπορθοῦντας καὶ σταυρὸν ἀκολουθοῦντα αὐτοῖς, **40.** καὶ τῶν μὲν δύο τὴν κεφαλὴν χωροῦσαν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ δὲ χειραγωγομένου ὑπ' αὐτῶν ὑπερβαίνουσαν τοὺς οὐρανοὺς. **41.** καὶ φωνῆς ἤκουον ἐκ τῶν οὐρανῶν λεγούσης, ἐκήρυξας τοῖς κοιμωμένοις; **42.** καὶ ὑπακοὴ ἠκούετο ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὸ ναί.

XI.43. συνεσκέπτοντο οὖν ἀλλήλοις ἐκεῖνοι ἀπελθεῖν καὶ ἐμφανίσαι ταῦτα τῷ Πειλάτῳ. **44.** καὶ ἔτι διανοουμένων αὐτῶν φαίνονται πάλιν ἀνοιχθέντες οἱ οὐρανοὶ καὶ ἄνθρωπός τις κατελθὼν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ μνήμα. **45.** ταῦτα ἰδόντες οἱ περὶ τὸν κεντυρίωνα νυκτὸς ἔσπευσαν πρὸς Πειλᾶτον, ἀφέντες τὸν τάφον ὃν ἐφύλασσον, καὶ ἐξηγήσαντο πάντα ἃ περὶ εἶδον, ἀγωνιῶντες μέγਾਲως καὶ λέγοντες, ἀληθῶς υἱὸς ἦν Θεοῦ. **46.** ἀποκριθεὶς ὁ Πειλᾶτος ἔφη, ἐγὼ καθαρεύω τοῦ αἵματος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὑμῖν δὲ τοῦτο ἔδοξεν. **47.** εἶτα προσελθόντες πάντες ἐδέοντο αὐτοῦ καὶ παρεκάλουν κελεύσαι τῷ κεντυρίωνι καὶ τοῖς στρατιώταις μηδὲν εἰπεῖν ἃ εἶδον. **48.** συμφέρει γὰρ, φασίν, ἡμῖν ὀφλησαι μεγίστην ἁμαρτίαν ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων καὶ λιθασθῆναι. **49.** ἐκέλευσεν οὖν ὁ Πειλᾶτος τῷ κεντυρίωνι καὶ τοῖς στρατιώταις μηδὲν εἰπεῖν.

VIII.28. Kunveninte, la skribistoj kaj fariseoj kaj pliaĝuloj, ĉar ili aŭdis, ke la popolo murmuris kaj frapas al si la bruston, dirante: "Se ĉe lia morto okazis tiuj grandaj signoj, do rigardu vi, kiom justa li estis", **29.** timiĝis la pliaĝuloj, kaj iris al Pilato, petegante kaj dirante: **30.** "Donu soldatojn al ni, por gardostaro ĉe lia tombo ĝis tri tagojn, por ke liaj disĉiploj ne venu ŝteli lin, kaj por ke la popolo ne ekkredu, ke li restariĝis elinter la mortintoj, kaj por ke ĝi ne faru malbonon al ni." **31.** Kaj Pilato transdonis al ili Petronion kaj centestron kun soldatoj, por gardi la tombon. Kaj kune kun ili venis la pliaĝuloj kaj la skribistoj al la tombo. **32.** Kaj rulinte ŝtonegon kun la centestro kaj la soldatoj, ĉiuj tie estantaj metis ĝin antaŭ la pordon de la tombo, **33.** Kaj sep sigelojn oni surmetis, kaj tendon oni starigis, kaj tie gardostaris.

IX.34. Frumatene, kiam eklumis la sabato, venis amaso el Jerusalemo kaj ties najbaraĵo, por rigardi la tombon sigelita. **35.** Sed la nokton, al kiu sekvis la dimanĉo, dum gardostaris la soldatoj duope postenante, estiĝis grandega bruo en la ĉielo. **36.** Kaj ili vidis la ĉielojn malfermitaj, kaj du virojn descendantaj kun rebrilo granda, kiuj aliris al la tombo. **37.** Kaj la ŝtono, metita antaŭ la pordon, per si mem ruliĝis kaj flankeniĝis, kaj la tombo malfermiĝis, kaj la du junuloj enpaŝis.

X.38. Tion vidante, tiuj soldatoj vekis sian centestron kaj la pliaĝulojn; ĉar ili ĉeestis ja por gardi. **39.** Kaj dum ili ankoraŭ klarigis, kion ili vidis, jen denove ili vidis elpaŝi el la tombo... tri virojn, el kiuj du apogsubtenis la trian, kaj krucon, kiu akompanis ilin! **40.** Kaj la kapoj de la duopo atingis la ĉielon, kaj tiu de la alia, kiun ili permane kondukis, eĉ superis la ĉielojn. **41.** Kaj ili aŭdis voĉon el la ĉieloj: "Ĉu vi predikis al la mortintoj?" **42.** Kaj respondo estis aŭdebla de la kruco: "Jes."

XI.43. Kune ili do pripensis, kiamaniere foriri de tie, kaj kiel sciigi ĝin al Pilato. **44.** Kaj dum ili ankoraŭ interkonsiliĝis, denove la ĉieloj ŝajnis malfermiĝi: kaj jen homo descendis, kaj enpaŝis la tombon. **45.** Kiam la homoj ĉe la centestro tion vidis, ili ankoraŭ tiun nokton rapidegis al Pilato, lasinte la tombon, kiun ili estis gardantaj. Kaj ĉion, kion ili vidis, ili raportis, ekscitiĝe dirante: "Vere, li estis filo de Dio." **46.** Responde, Pilato diris: "Mi estas pura de la sango de la filo de Dio. Vi tion decidis". **47.** Poste ĉiuj aliris lin, kaj petegis, kaj instigadis lin, ke li ordonu al la centestro kaj al la soldatoj, diri al neniuj, kion ili vidis. **48.** "Ĉar ja estas preferinde" ili diris, — "kulpi je la plej granda peko antaŭ Dio, ol fali en la manojn de la popolo kaj esti ŝtonumitaj." **49.** Do Pilato ordonis al la centestro kaj al la soldatoj, diri nenion.

XII.50. ὄρθρου δὲ τῆς κυριακῆς Μαριάμ ἡ Μαγδαληνή, μαθήτρια τοῦ Κυρίου, φοβουμένη διὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἐπειδὴ ἐφλέγοντο ὑπὸ τῆς ὀργῆς, οὐκ ἐποίησεν ἐπὶ τῷ μνήματι τοῦ Κυρίου ἃ εἰώθεσαν ποιεῖν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσι καὶ τοῖς ἀγαπωμένοις αὐταῖς. **51.** λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὰς φίλας ἦλθε ἐπὶ τὸ μνημεῖον ὅπου ἦν τεθείς. **52.** καὶ ἐφοβοῦντο μὴ ἴδωσιν αὐτὰς οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἔλεγον, εἰ καὶ μὴ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἐσταυρώθη ἐδυνήθημεν κλαῦσαι καὶ κόψασθαι, καὶ νῦν ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ ποιήσωμεν ταῦτα. **53.** τίς δὲ ἀποκυλίσει ἡμῖν καὶ τὸν λίθον τὸν τεθέντα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ μνημείου, ἵνα εἰσελθοῦσαι παρακαθεσθῶμεν αὐτῷ καὶ ποιήσωμεν τὰ ὀφειλόμενα; **54.** μέγας γὰρ ἦν ὁ λίθος, καὶ φοβούμεθα μὴ τις ἡμᾶς ἴδῃ. καὶ εἰ μὴ δυνάμεθα, κἂν ἐπὶ τῆς θύρας βάλωμεν ἃ φέρομεν εἰς μνημοσύνην αὐτοῦ, κλαύσομεν καὶ κοψόμεθα ἕως ἔλθωμεν εἰς τὸν οἶκον ἡμῶν.

XIII.55. καὶ ἀπελθοῦσαι εὔρον τὸν τάφον ἠνεωγμένον καὶ προσελθοῦσαι παρέκυψαν ἐκεῖ, καὶ ὀρώσιν ἐκεῖ τινα νεανίσκον καθεζόμενον μέσῳ τοῦ τάφου ὡραῖον καὶ περιβεβλημένον στολὴν λαμπροτάτην, ὅστις ἔφη αὐταῖς, **56.** τί ἦλθατε; τίνα ζητεῖτε; μὴ τὸν σταυρωθέντα ἐκεῖνον; ἀνέστη καὶ ἀπῆλθεν, εἰ δὲ μὴ πιστεύετε, παρακύψατε καὶ ἴδετε τὸν τόπον ἔνθα ἔκειτο, ὅτι οὐκ ἔστιν, ἀνέστη γὰρ καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖ ὅθεν ἀπεστάλη. **57.** τότε αἱ γυναῖκες φοβηθεῖσαι ἔφυγον.

XIV.58. ἦν δὲ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀζύμων, καὶ πολλοὶ τινες ἐξήρχοντο ὑποστρέφοντες εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν τῆς ἑορτῆς παυσαμένης. **59.** ἡμεῖς δὲ οἱ δώδεκα μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἐκλαίωμεν καὶ ἐλυπούμεθα, καὶ ἕκαστος λυπούμενος διὰ τὸ συμβᾶν ἀπηλλάγη εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. **60.** ἐγὼ δὲ Σίμων Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφός μου λαβόντες ἡμῶν τὰ λινὰ ἀπήλθαμεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἦν σὺν ἡμῖν Λευεὶς τοῦ Ἀλφαίου, ὃν Κύριος...

XII.50. Je la aŭroro de la dimanĉo, Maria Magdalena, la disĉiplino de la Sinjoro (timante la Judojn, ĉar ili flagris pro kolerego, ŝi ankoraŭ ne plenumis ĉe la tombo de la Sinjoro tion, kion kutimas fari la virinoj ĉe siaj mortintaj amatoj), **51.** kunpreninte kun si siajn amikinojn, venis al la tombo, en kiun li estis metita. **52.** Kaj ili timis, ke la Judoj vidos ilin. Kaj ili diris: “Se ja ne la saman tagon, kiam li estis krucumita, ni povis prilamenti kaj priplori lin, — ni do almenaŭ *nun* faru tion ĉe lia tombo. **53.** Sed kiu forrulos por ni la ŝtonon, kiu kuŝas antaŭ la pordo de la tombo, por ke ni eniru kaj eksidu ĉe li, kaj faru, kion decas fari? **54.** Ĉar granda estis la ŝtono, kaj ni timas, ke iu nin rimarkos. Kaj se ni ne kapablos, — nu, ni almenaŭ metu tion antaŭ la pordon, kion ni kunportis por lia memoro, kaj ni ploradu kaj prilamentadu lin, ĝis ni ree atingos niajn domojn”.

XIII.55. Kaj alveninte, ili trovis la tombon malfermita, kaj pliproksimiĝinte ili kliniĝis, kaj rimarkis tie junulon sidanta meze de la tombo, belegan kaj vestitan en plej brila vestaĵo. Tiu diris al ili: **56.** “Kial vi venis? Kiun vi serĉas? Ja ne la krucumitan, ĉu? Li ekstaris kaj foriris. Kaj se vi ne kredas, kliniĝu kaj rigardu la lokon, kie li kuŝis: ke tie li ne plu estas. Ĉar li ja ekstaris kaj foriris tien, el kie li estis sendita”. **57.** Tiam la virinoj — timplenaj — fuĝis.

XIV.58. Estis la lasta tago de la macoj, kaj pluraj jam reiris al siaj hejmoj, ĉar la festo finiĝis. **59.** Kaj ni, la dekdu disĉiploj de la Sinjoro,⁵ ploradis kaj lamentis, kaj ĉiu, plorante pro la okazaĵo, reiris al sia hejmo. **60.** Kaj mi, Simono Petro, kaj mia frato Andreo ekprenis la retojn, kaj ni foriris al la maro, kaj estis ĉe ni Levi, la filo de Alfeo, kiun la Sinjoro [.....]

5 dekdu: kaj kio pri Judaso?

Enkomputiligita de Efthimios Mavrogeorgiadis kaj
korektita de la tradukinto en novembro 2005.

Distribuata pere de www.esperanto.gr.